

Egynyári

Hosszú sugarát
előre veti már az
árpa kalásza.
Hosszú pillákkal nyárlasz
vállamra dőlve. Másra.

Októberi mágia

Bogácsi őszi pillanatkép

Mustillatú szélben ott az az asszony
faluszéli padra ült, hogy szusszanjon
s nézze: harangszóra lépdel le a nap,
körésereglettek csöndben ezalatt
Apollinaire lila kikericsei,
s távolról az Ódor hamvadó kékje
júniusi égbé kezdett fényleni.

Vénasszonyok nyara

A „Bogácsi fürdőversek” ciklusból

Hálókocsik hótorlaszai
sütkéreznek a fürdő gyepén,
(hírnöke lehet mind a télnek
október huszonkettedikén?)
Mégkésett tarlótüzek égnek
meg csipkebogyók parazsai,
s mintha medrét hársfaszagú szél
hömpölygése mosta volna ki:
illatozó, száraz a Hór is –
bronzló fénnel vakít a hóig.

Fecske Csaba

Fölfeszítve

megpróbálok nem gondolni
arra ami olyan iszonyúan fáj
feledni szeretnék nagyon
elterelni a gondolataimat
de sajnos hiábavaló erőfeszítés ez
mert csak arra tudok gondolni
amiről éppen a gondolataimat
akarom elterelni nem tudok
szabadulni tőled

évek rozsdás
szegeivel vagyunk
egymásra fölfeszítve
legyen irgalmas hozzánk az ég

A semmi

félve rejtegeted
egyre kevesebbed
hajszálon függ minden napod
a halál csalétke vagy
olykor megfeszül a zsinór
elhagyod magad
a világból mind kevesebbel
keveredsz el
mit egy életen át próbálsz
csak egyetlen egyszer
játszhatod el
hogymilyen voltál
sose tudod meg
a semmi hirtelen elnyel